

РЕШЕНИЕ

№ 340

гр. София, 20.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова
Вяра Русева**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10201** по описа за **2021** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу съдебно решение от 31.03.2021 г. по нахд № 4382/2020 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, наказателно отделение /НО/, 111 - и състав, с което е изменено Наказателно постановление /НП/ № 22 – 006543/19.02.2020 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда” - С., с което на касатора за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) на основание чл. 416, ал. 5 от КТ е наложено административно наказание- имуществена санкция в размер на 2 500 лв. за неизпълнение на даденото с Протокол за извършена проверка № ПР 1933401/1.11.2019 г. задължително предписание № 4, като е намален размера на санкцията от 2 500 лв. на 1 500 лв.

С жалбата се иска отмяна на решението като неправилно и незаконосъобразно, евентуално връщане за ново разглеждане от друг от състав. Излага доводи, че не е извършил вмененото му с наказателното постановление нарушение, а съдът неправилно е приел за установена изложената в административния акт фактическа обстановка. Счита, че Т. е получавала ежедневно трудово възнаграждение, който факт не бил изследван, вкл и чрез разпита й.

Ответникът- Дирекция „Инспекция по труда“ – С. чрез процесуалния си представител оспорва жалбата.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, Х. касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал като доказателства показанията на свидетеля - актосъставител М. М. Д., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление и в съдебното производство, приобщени по реда на чл. 283 от НПК. Въз основа на тях, е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установил е, че безспорно е осъществен съставът на нарушението, като имуществената санкция в размер на 2 500 лв. следва да бъде редуцирана до минималния размер от 1 500 лв. с оглед липсата на обстоятелства, които да налагат определяне на санкция над минималната.

Пред настоящата съдебна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установената от въззивния съд фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства. Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящия съдебен състав, поради което не следва да се повтарят.

Процесното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, в кръга на пълномощията му и в предвидената от закона писмена форма. Съдът не установи нарушения на административно- производствените правила при издаването на АУАН и НП.

Разпоредбата на чл.128,т.2 от КТ е императивна, особена характеристика, на която е, че нарушаването ѝ се осъществява чрез бездействие, като неспазването на задълженията произтичащи от нея, дава основание, по преценка на контролните органи (арг. от чл. 404, ал. 1 от КТ) за издаването на принудителна административна мярка „задължително предписание” по чл. 404, ал. 1, т. 12 от КТ, което след като е влязло в сила, работодателят е бил длъжен да изпълни. Предвид, че нарушението – неизпълнение на дадено предписание винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, което трае докато бъде преустановено, респективно установено, то след изтичане крайния срок за изпълнението му в случая на 14.11.2019 г., то се счита за извършено. След изтичане на срока, даден за изпълнение на предписанието и неизпълнение на същото, нарушителят осъществява нарушението до момента, когато

то бъде установено. Времето, мястото и обстоятелствата, при които е извършено нарушението могат да бъдат изведени от установителната част на НП, поради което процесуалните права на дружеството не са нарушени.

Не е спорно между страните, че предписанието не е било обжалвано и е влязло в сила. Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 12 от КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на самостоятелно обжалване по реда на АПК – чл. 405, изр. 1 от КТ. След влизане на предписанието в сила съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно- наказателната отговорност включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. В тази връзка ирелевантни са причините довели до неизпълнение на даденото предписание, в т.ч. и дали К. Т. е получавала ежедневно трудово възнаграждение с отбелязване на писмен носител. Последното касае законосъобразността и правилността на даденото предписание и подлежи на проверка в процедурата по оспорването му, не и в настоящото производство. Както беше посочено правилността и законосъобразността на задължителните предписания на административния орган, са предмет на отделно производство. Следователно и с оглед липсата на доказателства за противното, съставът на вмененото нарушение - неизпълнение на предписание на административен орган в указан срок, е осъществен.

Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 10 000 лв. Към момента на извършване на последваща проверка, по изложените по-горе съображения правилно е прието, че не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, осъществен е състава на вмененото административно нарушение. Правилно районният съд е изменил наложеното наказание като е намалил размера му до законоустановения минимум, предвид факта, че наказателните постановления по констатираните от наказващия орган други нарушения на трудовото законодателство, не са влезли в сила, поради което и не могат да бъдат отчитани като отегчаващи. В случая безспорно се установи, че от страна на касатора е осъществен състава на вмененото административно нарушение, като правилно въззивният съд е редуцирал наложената имуществена санкция до минимално предвидения в закона размер по чл. 415 ал.1 от КТ, предвид липсата на данни предходни нарушения, установени с влезли в сила НП.

Нарушението е формално, то се смята за извършено със самото осъществяване на изпълнителното деяние - в случая неизпълнение на задължително предписание на административния орган. Случаят не може да се счете за маловажен по чл. 415в, ал. 1 от КТ, тъй като по делото няма данни нарушението да е било отстранено веднага след установяването му, както и безспорно са налице настъпили вредни последици, поради нарушено право на работника/служителя да получи дължимото му възнаграждение.

С оглед извършената проверка, настоящият състав счита, че не са налице

основанията, предвидени в чл. 348 от НПК, за отмяна на обжалвания съдебен акт. Решението е съобразено с материалния закон и е постановено при спазване на процесуалния ред по НПК.

Относно разноските:Страните не претендират разноски.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 31.03.2021 г. по нахд № 4382/2020 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 111 - и състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.